

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

ROMÁNCOK

opusculum 1.

őre a penésznek
halálrés

mire vetemedtünk szülőanyánk ellen
mire hát

az ég arca a cseres arca is egyben
ha vasban ringat el a szél
fák karjáról véres rozsdá
földre hull

őszi pórok deres szakállában
kísarjad a fűből befed

hej
visszatérni megérkezni
messzebb is az őrtornyoknál
nem lehet

opusculum 2.

mit már nekünk út porában
megvigasztalódnunk
bősz pengésben lantjaink is
hellyel-hellyel számot adnak fejünkre
kinek kell a félvilág

kánya te
hessenj udvaromból
beértem a hold udvarába
végső udvaromban
sárba géمبرül a part

opusculum 3.

szeretőink minket immár
jó borokban fürösztének
széles irányunknak
tánca búja kedve
hova sikkad istenem

által a vízen
part fövénye
melengeti keblüket
kezünk nyomán
ha hátra hullnak
megoldják réklíjüket

BALLADA

Jaj nekünk
mert felszakadtak a források és zokogva csókolózunk
és időt járunk mérni egy sommásabb hazába
hogy átgondolhassuk tetteinket
amikkel teleszórtuk a járdák köveit
éjjeli utcákon át újságpapírossal fedik arcunk
támadó szelek és rengeteg vadonok illata
A természet csodálatát szeretnénk kivívni
emberekét kik bábuiuk kezével
törlik le mellünkéről az emlékeket
Tiszták vagyunk mert eleve kívántatják bennünk
a tisztaság
mert eleve kívántatják bennünk a szépség
szépek vagyunk meg erősek is

ajánlás:

Herceg a tollat mit kezébe fogsz
ne hidd már
hisz dalaikban töretnek meg a hősök és
ajkuk csontosodó pora
vér

vér
Herceg a halál eljön ám szerelmed
múlásával a tested
légyen átkozott

TITKOS TENGERJÁRÓK

Dicsérem
az elérhetetlen kincseket
ízét a nyers húsnak
mit eltiportak ezüstszerű füstök
bár kinn jártunk a nyárból de szerencsénk
aranyra váltva őrzik az olajfák
élükön beláthatlan feszülnek
jó vitorlák s háló ezer tiszta halra
pásztázni mély tengerek sugártanyáit
én kemény
feszésre font izmú tengerész
kést döfök a napba s e vérben
pihenek míg enyhe bukása
nem hull fejemre: a bosszú

Mert kiontva vér
kezembe csap csáklyát és remegék
hogy szerelmemmé tettem
a földdel pározó vízóriást
s ki feledhet amint bömbölsz a szikla hasán
te testes csavargó
én húsdobba vájok
gyilkolni őt homályát a keletkezésnek
szemedbe vetni hogy szent vagy
szent
hogy te vagy a béke
nyálasan tajtékzó vaskos tájaidal